

ΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ ΜΑΝΤΡΕΝ

Τὰ ἐγκλήματα τῆς συμμορίας τοῦ Μαντρέν. Πῶς ἑννέα λησταί τοῦ Μαντρέν προτίμησαν νὰ καοῦν ζωντανοὶ παρά νὰ παραδοθοῦν στοὺς στρατιώτας. Ἡ ἀγρία καταδίωξις ἐναντίον τοῦ ληστάρχου. Κινητοποιήσις στρατευμάτων. Ὅπου ἡ προδοσία παίζει τὸ ρόλο τῆς. Πῶς συνελήφθη ὁ Μαντρέν. Ὁ ληστάρχος στὴ φυλακὴ κλπ

Γ'. ΣΦΑΛΩΣ, ὕστερ' ἀπ' ὅσα διηγηθήκαμε, οἱ ἀναγνώσται μας θὰ ὑποθέσουν πῶς ὁ Μαντρέν καὶ οἱ λησταί του ἦσαν ὑποδείγματα καλωσύνης κ' ὅτι δὲν σκότωναν ποτέ...

Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶν' ἐντέλως διαφορετικὴ.

Οἱ συμμορίται τοῦ Μαντρέν ἐσφαζαν χωρὶς κανένα δισταγμὸν τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ μονοπωλίου καὶ τοὺς στρατιώτας πού ἐξεφταν στὰ χεῖρά τους.

Στὶς 11 Ἰουνίου 1754, στὸ Σαιν-Μπωζιλ ἡ συμμορία τοῦ Μαντρέν τουρφέσις ἕνα λοχία μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐνεργητοῦς κατασκοπεῖα εἰς βάρος τῆς. Στὶς 23 δὲ τοῦ ἰδίου μηνός, ἕνας ληστής τοῦ Μαντρέν σκότωσε χωρὶς λόγον μιὰ νέα γυναίκα, πυροβολώντας ἐναντίον τῆς.

Συχνὰ δὲ τὸ πέρασμα τῶν λαθρεμπόρων ἀπὸ τὶς διάφορες πόλεις, συνοδεύονταν ἀπὸ ὀμόρητες καὶ κάθε εἶδους βδελυρὰς πράξεις.

Ἐπειτ' ἀπ' ὀλίγα, ἦσαν πολλοὶ φυσικοὶ νὰ λάβουν κυριολεκτικῶς δρακόντεια μέτρα ἢ ἀρχὲς ἐναντίον τοῦ ληστάρχου. Ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων πού εἶχαν ἐξουσιοδοτηθῆναι κατὰδίωξίν του ἦσαν ὁ στρατηγὸς Φίσερ πού εἶχε διακριθεὶ στὴν πολιορκία τῆς Πιργασκαί τοῦ Μπέρζ-ὄτ Ζοιμ καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἄνδρες εἶχαν φήμην ἐξαιρετικὰ γενναίων στρατιωτῶν.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Φίσερ ἀρχισε νὰ φέρῃ σὲ δύσκολη θέσιν τὸν Μαντρέν. Καὶ μιὰ μέρα, ἐν ἀτόσασμα δρῶντων τὸ ὁποῖον εἶχε στείλει ὡς ἀνεχθέντάς, συνήντησε καμμιὰ ἑκατοστὴ λησταί, μαζὺ μὲ τὸν ἴδιον τὸν Μαντρέν.

Ὁ Φίσερ ἐπαυσε ἀμέσως ἐπὶ τούτου καὶ θέλησε ν' ἀρχίῃ τὴν ἐπίθεσιν γιὰ τὴν ἀποκοπήν τῆν ὑποζωρήν τοῦ ληστή.

Μὰ ὁ Μαντρέν τὸν πρόλαβε... Διαλέγοντας δεκαοχτὼ ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀποφασιστικοὺς ἄνδρες του, ἀρχισε μιὰ λυσσοσπασμένη ἐπίθεσιν ἐναντίον τῶν ἑκατονταπλασίων ἀντιπάλων του, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι σύντροφοὶ του ὑποχωροῦσαν κανονικὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς καὶ τ' ἀμπέλια.

Τέλος ὁ Μαντρέν καὶ οἱ λησταί του λόγισαν πρὸ τοῦ ὄγκου τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ κατέφυγαν σὲ μερικά, ἐξοχικά σίτια πού ἦσαν ἐκεῖ κοντά. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἐξακολούθησαν τὸ θανατηφόρον τους πῦρ ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν.

Οἱ στρατιῶται ὅμως κατόρθωσαν νὰ βάλουν φωτιὰ σὲ μιὰ ἀγροικία, στὴν ὁποία εἶχαν καταφύγει ἑννέα λησταί, μαζεύοντας δόλογορὰ τὶς σιτίβες ὀλόκληρες ἀπὸ θυμονιές. Μέσα σὲ λίγες στιγμὰς, ἡ πυρκαϊὰ ἐλαβε καταπληκτικὰς διαστάσεις καὶ τὰ ἀφάνισεν ὅλα...

Μὰ οἱ ἑννέα λαθρεμπόροι, πιστοὶ στὸν ἀρχηγὸν τους, προτίμησαν νὰ καοῦν ζωντανοὶ παρά νὰ παραδοθοῦν. Κ' ἐξακολούθησαν νὰ ρίχνουν ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐνῶ γύρω τους ἔβαινον τὴ φλόγες.

Ὁ Φίσερ ἔχασε στὴ συμπλοκὴ αὐτὴ ἑπτὰ γνεναδιέτους, πέντε οὐσσάρους, δύο ἀξιωματικούς κ' ἕνα ἐπιλοχία κ' εἶχε ἄλλους τόσοσους πληγωμένους. Οἱ λαθρεμπόροι πάλι ἔχασαν τοὺς ἑννέα συντρόφους των πού κἄπην ζωντανοί. Ἄλλοι τέσσαρες συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι. Ὁ Μαντρέν ἔχασε στὴ συμπλοκὴ τὸ περίφημον κατέλλο του μὲ τὰ χρυσὰ γαλόνια καὶ τραυματίστηκε δὺς φορὰς. Μὰ κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ, διανύοντας, μέσα σὲ μιὰ μέρα, δεκαεφτά λέυγες!

Ἄν καὶ κυνηγημένος ἀπὸ πάντοῦ, ὁ Μαντρέν δὲν ἔχασε καθόλου τὸ θάρρος του. Κάθε ἄλλο μάλισα! Ἀπὸ κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ γύρω του τριανταεφτά ἀπὸ τοὺς συμμορίταις του, ἔπραξε τὴν ἐτομένην τὸ βράδυ στὸ Σωβετὰ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γυμνάσῃ τὶς ἀτόμητες τοῦ μονοπωλείου. Μὰ ἐκεῖ βρῆκε ἀπροσδοκῆτως ἐν ἀπόστασιν ἑκατὸν πενήντα περίπου ἰπτάων, ἀπ' αὐτὰ πού εἶχαν σταλεῖ πρὸς καταδίωξίν του.

Μιὰ ἀγρία, μιὰ τρομερὴ συμπλοκὴ ἀρχισε τότε. Μὴ ἦταν τόση ἡ ὀρμὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μαντρέν, ὥστε κατόρθωσαν νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν τοὺς ἰπτεῖς, νὰ καταλάβουν τὸ Σωβετὰ καὶ νὰ λεηλατήσουν τὶς ἀποθήκες τοῦ μονοπωλείου.

Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τοῦ Μαντρέν ἐγένε ἀφορμὴ νὰ φτάσῃ ἡ φήμην του σὲ ζενιθ. Κ' οἱ ἴδιοι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ, μίλουσαν γι' αὐτὸν μὲ κατὰπληξ!

Μὰ κ' ὁ ἴδιος ὁ Μαντρέν εἶχε μὲν τώρα πρὸ τοῦ μισθοῦ. Ἐχορηγοῦσθε ὅλο τὸ χειμῶνα γιὰ ν' ἀναδιοργανώσῃ τὴν συμμορίαν του. Περιοστέροι ἀπὸ δύο χιλιάδες λαθρεμπόροι κατετάχθησαν σ' αὐτὴν.

Τὸ σχέδιον τοῦ αὐτοῦ τῆς φορὰ ἦταν νὰ φτάσῃ ὡς τὰ περὶχωρὰ τῶν Παρισιῶν, ὅπου εἶχαν τὶς ἐπαυλῆς τους ὁ διευθυντὰς τοῦ μονοπωλείου, νὰ συλλάβῃ μερικὸς ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς κρεμάσῃ ὡς δολητοῦς...

Μὰ κάποιοι, φαίνεται, πρόδωσαν τὸ σχέδιον αὐτὸ τοῦ Μαντρέν, καθὼς καὶ τὸ καταφύγιόν του κ' ἡ ἀρχὴς ἀποφάσισαν νὰ τὸν προλάβουν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν...

Μιὰ νύχτα λοιπὸν, πεντακόσιοι ἄνδρες περικύκλωσαν, τὸν πύργον τοῦ Ροσφόρ, ὅπου ἦταν τὸ καταφύγιον τοῦ Μαντρέν. Παρῆλθον τὶς πόρτες κ' ἕνας ὑπὲρθεος, ἐπὶ ἀπειλὴ θανάτου, τοὺς ἔδειξε τὸ δωμάτιον, ὅπου κοιμῶνται ὁ ληστάρχος.

Συνηνήμενος ἀπὸ τὸ θόρυβον, ὁ Μαντρέν ἀνετήληθ' εἰς τοὺς στρατιώτας. Κοντὰ του ἦταν μόνο ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Σαιν-Πιέρ, ὁ ὁποῖος κοιμῶταν στὸ ἴδιον δωμάτιον.

Ἦταν ἀδύνατος καὶ ἡ ἀντίστασις καὶ ἡ φυγὴ. Ἔτσι ὁ Μαντρέν καὶ ὁ Σαιν-Πιέρ συνελήφθησαν, δέθησαν μὲ ἀλύσιδες χωρὶς κἄν νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ νευθοῦν καὶ φορηθῶναι σ' ἕνα κἀφορ.

Τοὺς μετέβρεσαν ἀσθημερὸν στὴ Βαλάνς. «Καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴν—ὅτω; γὰρ εἶπε στὰ ἀτομημονεμάτια του ὁ ἕκ τῶν συμμετασχηματῶν στὴ σύλληψιν τοῦ ἀξιωματικοῦ Σαιν Μωρίς—ὁ Μαντρέν φαίνεται τόσο ψῆχρῆμος, ὡς νὰ πῆρανε ὁ γέμιστο! Μὲ τὴν πίπιν στὸ στόμα του, κἀπνίξῃ, γελῶσας, κοροῖδους. Ἀντιθέτως, ὁ συντροφὸς του, ὁ ὁποῖος ἦταν νέο παλληκάρι, φαίνεται πολὺ θλιμμένος».

Πράγματι, ὁ Σαιν-Πιέρ ἔλαγε, ἐ βλοῦνο, — Σώτα! τοῦ εἶπε ὁ Μαντρέν. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ λυτῶσαι. Εἶνε μὴ ἀσχημὸν ὅρα πού θὰ περάσῃ!

Παντοῦ, τὸ πλῆθος συγκεντρωσάντων γιὰ νὰ δῇ τὸν περιφίμην λαθρεμπόρον. — Πολὺ περίεργος εἶνε ὁ κόσμος! ἔλεγε ὁ Μαντρέν.

Ὁ Μαντρέν καὶ ὁ Σαιν Πιέρ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Βαλάνς, ὅπου τοὺς ἔδεσαν μὲ ἀλύσιδες.

Ἀπὸ τὸ βῆθος τοῦ κελιοῦ του, ὁ Μαντρέν προσέειπε τὴν προσοχὴν ὀλοκλήρη; τῆς ἐπαρχίας. Καθένας ἤθελε νὰ δῇ τὸν «ἥρωα» καὶ νὰ μιλήσῃ μαζὺ του. Γιὰ νὰ ἰκανοποιηθῇ ἡ περίεργεια τοῦ κοινοῦ ὠρίστηκαν ὅρες ἐπισκέψεως κ' οἱ περίεργοι πῆγανιν κατὰ ἑκατοντάδες στὴ φυλακὴν. Ὁ Μαντρέν ἀπαντοῦσε σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τους μ' ἕνα ἀνεξάντλητον κἄφι...

Ὁ ἐπισκέπται τοῦ πῆγανιν φητοῦς διάνους, γλυκίσματα, κονιάκ, μπαφτεῖα, ἐλεκτὰ χρῆσιὰ.

Ἐπίσης, λάβαινε καθημερινῶς ἑκατοντάδες ἐρωτησίων ἐπιστολῶν ἀπ' ὅλες τὶς γωνίες τῆς Γαλλίας.

Κατὰ τὴν δίκην του ὁ Μαντρέν ἔδειξε τόσο θάρρος καὶ ἀξιοπρέπεια, ὥστε ἀνάγκασε τοὺς δικαστὰς του νὰ τὸν ἀποκαλοῦν «κύριον».

Καταδικάστηκε ὡστόσο εἰς τὸν θάνατον τροχοῦ θανάτου. Καὶ ὑπέστη τὸ φρικτὸ μαρτύριόν του μὲ ἀράνταστον θάρρος.

Μὰ ἡ δόξα του δὲν ἐσβυσε. Ὁ Μαντρέν ἐνέπνευσε πλῆθος θεατρικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν, ἀνεύχονται δὲ σὲ χιλιάδες τὰ βιβλία καὶ τὰ φυλλάδια ποῦ ἐκυκλοφόρησαν μετὰ τὸ θάνατόν του, τὰ «Μαντρέναντ», ὅπως τὰ ὀνομάζον οἱ ἄλλοι βιβλιόφιλοι.

Ὁ Μαντρέν δέχεται στὴ φυλακὴν του τὸν περίεργον